

led i forhandlingsstrategien fra dansk side i forbindelse med regeringskonferencen.

Jeg vil gerne indledningsvis sige tak til den konservative ordfører, hr. Kent Kirk, fordi han prøvede at bringe proportioner ind i debatten ved at sige, at det altså er ejendommeligt, at vi her i Folketinget holder lange debatter om de fire danske undtagelser, når det, det i virkeligheden drejer sig om, er at sikre muligheden for at få et helt Europa, for at inddrage de 100 millioner østeuropæere, som ønsker at blive medlemmer af Den Europæiske Union og komme med i det samarbejde, vi andre har været med i i mere end 20 år.

Enhedslisten har også tidligere i debatten i dag klart sagt, at det, de er interesserede i, såmænd ikke er de danske undtagelser. De er interesserede i at skære skive efter skive af det danske EU-samarbejde, indtil der ikke er noget tilbage af Unionen, sådan at vi til sidst ikke har noget at være medlem af. Det er klar tale, og det synes jeg vi skal skrive os bag øret alle sammen. Det er ikke forbeholdene, der er hovedsagen, det er at få skåret skive på skive af hele unions-samarbejdet.

Der er, som udenrigsministeren også sagde i sin svartale, danske forbehold, og det er vigtigt at lægge vægt på, at der er ingen udefra, der vil tvinge os til at ændre dem, der er ingen udefra, der er interesseret i, at vi ændrer disse forbehold.

Under de rejser, Europaudvalget har foretaget rundt omkring til de forskellige hovedstæder i unionsmedlemslandene og i andre ansøgerlande, har vi erfaret, at de danske undtagelser er fuldstændig uinteressante. Der er ingen andre lande, der interesserer sig for dem. Det er dansk indenrigspolitik, men som sådan er det naturligvis også både relevant og interessant at diskutere dem. Med hensyn til, hvad de øvrige lande måtte mene, er det ikke noget, der optager så meget som et minut på deres dagsorden.

Selvfølgelig er det interessant, hvordan vi herhjemme håndterer de fire danske undtagelser, og især er det interessant for de vælgere, som var engageret i folkeafstemningerne både i 1992 og i 1993, og som har været levende optaget af, om man kunne få nogle undtagelser i forbindelse med Maastricht-Traktaten, som man stemte nej til i 1992.

Det Radikale Venstres holdning er klar: Vi ønsker de fire undtagelser fastholdt, vi ønsker dem ikke krænket. Vi føler os forpligtet over for den betænkning, som et stort flertal af Folketin-

gets partier, nemlig syv partier, foretog i forbindelse med Edinburgh-Aftalen, og som havde som overskrift: Danmark i Europa. Den var for os grundlaget for en langsigtet dansk EU-politik. Vi ønsker disse forbehold fastholdt, og vi ønsker dem ikke krænket i forbindelse med regeringskonferencen. Vi føler os forpligtet, men vi føler os også forpligtet til at præcisere indholdet af dem.

Som hr. Steen Gade sagde, er substansen for nogle af undtagelsernes vedkommende til forhandling på regeringskonferencen; det er der ingen grund til at lægge skjul på. F.eks. vil det naturligvis blive diskuteret i forbindelse med søjle 3 – samarbejde om indre retlige anliggender – hvordan man kan forbedre det samarbejde, der nu fungerer så dårligt.

Jeg synes, det er utroligt at se den måde, hvorpå Enhedslisten og deres venner i Folkebevægelsen mod EU behandler de fire undtagelser. F.eks. står der i Det Ny Notat om dokumentation om regeringskonferencen i 1996, at et nej til en fælles mønt og til Den Europæiske Centralbank burde have medført et øjeblikkeligt stop for tilpasning af dansk økonomi til EU's konvergenskrav, dvs. deltagelse i ØMU'ens anden fase. Jeg vil sige til hr. Keld Albrechtsen, at det er simpelt hen en forvridning af indholdet i forbeholdet om deltagelsen i ØMU'ens tredje fase.

Det, der er beskrevet om dansk økonomis tilpasning til EU's konvergenskrav, er fornuftig dansk politik, og det har det været i mere end ti år. Det er fornuftigt at føre dansk politik, som sørger for en lav inflation, en lav rente, intet underskud på statsbudgettet og ingen statsgæld. Det er det, de danske regeringer siden 1982 har følt sig forpligtet til. Man har følt sig forpligtet til ikke mere at bruge devalueringsinstrumentet som et led i den politiske kamp om at smide arbejdsløsheden over til sine nærmeste handelspartnere.

Det synes jeg er en fornuftig økonomisk politik. Det har intet at gøre med deltagelsen i ØMU'ens tredje fase, og det skal siges helt klart herfra, at vi vil ikke ligge under for den fordrejning af de danske forbehold, som ligger i disse udtalelser fra Folkebevægelsen mod Unionen.

Et andet eksempel, jeg også vil trække frem, er om unionsborgerskabet: Nej til unionsborgerskab burde have medført et klart nej til enhver udhuling af de rettigheder og pligter, det danske statsborgerskab indebærer. Jamen hvem i alverden har foreslået nogen form for udhuling